

Té Estatut Nova Orleans?

Víctor Francos

Enmig de l'huracà estatutari, i quan aquest ja es troba a la recta final, hem pogut observar amb perplexitat que la primera potència econòmica del món no ha estat capaç d'afrontar dignament la crisi provocada pel *Katrina*. Els polítics hauríem de reflexionar en profunditat sobre les causes i les possibles solucions perquè no es torni a repetir una circumstància tan vergonyosa com és veure l'administració Bush demanant aliments i medicaments a la comunitat internacional, sol·licitud a la qual en primer lloc va reaccionar l'administració Castro oferint 1.100 metges. ¿Hauria estat igual en cas contrari?

Pot semblar que aquest fet no té res a veure amb el debat de la reforma de l'Estatut, i formalment és cert. Però, segons quin enfocament se li doni, hi té molt a veure, sobretot si entenem aquesta reforma com un procés d'aprofundiment en l'Estat de benestar i els drets de ciutadania a partir de la millora de l'autogovern i el finançament. El fet que ningú es planteji aquesta relació a menys d'un mes de l'aprovació o no d'un Estatut per a Catalunya té molt a veure amb la forma en què des del primer moment s'ha plantejat el debat per part d'algunes forces polítiques.

Que Catalunya necessita aprofundir el seu autogovern i millorar el seu finançament és un fet, i que l'àmplia majoria de la societat catalana ho creu així, també. No ens enganyem: si no fos així, la reforma de l'Estatut no s'hauria ni iniciat. Cosa diferent és si la classe política catalana ha aconseguit explicar a la ciutadania que l'Estatut, com ha dit el president en reiterades ocasions, és un instrument i no un fi en si mateix, i que, per tant, l'objectiu final és una Catalunya cada dia més forta i sobretot amb més justícia social. Per tant, i crec que s'ha de dir alt i clar, són vergonyoses actituds com la d'Artur Mas, afirmant en reiterades ocasions que només li serveix aquell Estatut que no s'aprovi a les Corts i que generi enfrontament entre Catalunya i Espanya. Senyor Mas, a mi m'interessa aquell Estatut que millori la vida dels catalans. És imprescindible la defensa del concepte de ciutadania i, per tant, de ciutadà, com a eix de totes i cadascuna de les actuacions dels poders públics.

En aquest sentit, l'interès que em genera, per exemple, el debat sobre els drets històrics és certament baix. Crec que el que realment ens ha d'importar són els drets del present i del futur, i això sí, que aquests drets es garanteixin amb tota la contundència que sigui necessària dins d'una Catalunya autogovernada i ben finançada.

Com és possible que durant més d'un any i mig de debat estatutari, alguns encara no hagin parlat de vivenda, d'ocupació, de protecció social, de seguretat, i de tantes i tantes coses que es poden aconseguir amb aquest nou Estatut, i el seu interès principal s'hagi centrat en l'enfrontament i en una espiral reivindicativa que porta al desastre? Potser, i espero equivocar-me, perquè des del primer moment només hi havia un objectiu: que no hi hagués Estatut.

L'oportunitat és única, la predisposició del president Zapatero històrica, el repte il·lusionant i l'acord possible. Catalunya ha de decidir si vol o no fer un gran pas endavant i plantejar-se quan el farà si no ho fa ara. En 25 anys d'autogovern les millores i la consolidació de la Catalunya del benestar són innegables, però ha arribat l'hora d'afrontar el futur amb nous instruments, i l'Estatut n'és un d'essencial, que ha de contribuir a la consolidació d'una Catalunya més justa i avançada socialment.

Que no es repeteixi la situació de Nova Orleans en altres indrets només està en mans de les polítiques socials, i, per tant, de l'ampliació constant de l'Estat de benestar, i l'Estatut ha de servir principalment per assolir aquest objectiu. Està a les nostres mans, només ens cal voler-ho amb força!

Víctor Francos Díaz. Primer secretari de la Joventut Socialista de Catalunya

ARTICLE PUBLICAT AL DIARI AVUI EL 10 DE SETEMBRE DE 2005